

Vinařické listy

Říjen 2019

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

dnešní editorial začnu trochu netradičně a to tím, že jsem byl upozorněn na to, že sem tam opakuji nějaké fráze anebo slova. Víte, mám pro to jednoduchou omluvu, a to, že nejsem žádný velký spisovatel. Veškeré věci, co zde píši, píši takzvaně z patra. Ono najít nějaké téma, které by bylo zajímavé pro většinu z vás, je čím dál složitější. Nechci zde psát věci, které jsou nepříjemné anebo nečitelné. Snažím se vždy něco vymyslet a předat to vám, našim čtenářům. To jen k tomu, proč se někdy opakuji. Ale ono za těch pár desítek vydání nelze se aspoň trochu neopakovat.

Co zde budu dnes opět opakovat, je pálení trávy, větví apod. V naší obci je pálení zakázáno a přesto se to stále děje. Již ne sice v takové míře jako dříve, ale pořád to některé z vás neomrzelo a pálením znepříjemňují život nám ostatním. Máme dole v ulici pod dvojbarákem kontejnery na listí a větve, které jsou vždy, když se naplní, včas odvezeny. Dále po zkušenostech z několika posledních dní budou v nejbližší době nainstalované fotopasti (kamery). Jedná se o prostranství u kontejnerů u hospody, kdy nám do kontejnerů lidé vyhazují to, co nemají, a my pak musíme vše vybrat a dát do pořádku, abychom nepřišli o finance od firmy Ekokom. Druhá bude nainstalovaná v Butiku a na dětské hřiště. Vše je aktuálně ve fázi příprav, kdy se zjišťuje, jak to celé udělat, abychom neporušili zákon. Jako prioritu na příští rok jsem si dal (po informaci od životního prostředí) zamezit znečištění potoka ve Vrbičkách. Jedním z hlavních bodů bude kontrola vývozu septiků a jímek, na kterou máme ze zákona nárok, a zda nejsou tyto septiky a jímky napojeny na dešťovou kanalizaci. Více jak polovinu kanalizační sítě v obci máme zdokumentovanou kamerově, na další místa se brzo dostane. V naší obci máme ke 140 číslům popisným, a jen přibližně ve 20 případech se odpad vyváží. S tímto nešvarem budeme muset něco dělat, než si na nás došlápnou úřady jako například v sousední Sýčině. Na závěr trochu pozitivnější zpráva. Na schůzi zastupitelstva v měsíci říjnu chci dát na program bod, abychom ještě pro příští rok nezdrazovali cenu za svoz odpadů.

Všem Vám přeji krásný podzimní čas.

S pozdravem Váš starosta Jiří Kohout.

PLÁNOVANÉ AKCE

II. TURNAJ V PEXESU

9. listopadu od 13.00

v novém sále pohostinství
kategorie:

- předškoláci
- školáci
- dospěláci

Pro vítěze budou připraveny ceny, ale největší odměnou bude zábava a super strávené odpoledne. Přijďte si také zahrát nebo jenom fandit.

Páteční čaj o páté aneb zlatá šedesátá v pátek 1. 11. 2019 od 17 hodin

Přijďte do nového sálu v hospodě jen tak posedět a poklábosit. Vzpomínáte si, co se hrálo v šedesátých a sedmdesátých letech? Přijďte si zazpívat písničky ze Semaforu, ale také zahraničních interpretů, kterým dominovali například Beatles. Vaše písničkové přání Vám mile rád zahraje DJ Honza Pastorek.

Tvoření adventních věnců

Tvoření adventní dekorace pod odborným vedením:

V sobotu 30. listopadu od 9.00 hodin

v novém sále pohostinství

Zájemci o účast, hlaste se včas na tel: 605475543,
z prostorových důvodů je kapacita omezena!!!

INFO OBCE

- Zastupitelstvo obce se sešlo dne 10. 9. 2019 v plném počtu a mimo jiné bylo projednáno:
 - Schválení Směrnice pro zadávání veřejných zakázek malého rozsahu
 - Schválení Směrnice o poskytování věcných darů obce
 - Seznámení s rozpočtovým opatřením č.05/2019
 - Seznámení se závěry z dílčího přezkoumání hospodaření obce
 - Projednání žádosti o pronájmu části pozemku č. p. 802/1
 - Projednání záměru výsadby zeleně v prostoru za uvítací tabulí v dolní části obce
- Připomínáme občanům, že od května, po jarním odečtu, došlo ke zdražení vodného z obecního vodovodu, tzn. aktuální platba, bude již 35,- Kč/m³. Vodné je možné uhradit hotově na obecním úřadě (od 17.00 do 19.00) nebo na číslo účtu obce: 483184309/0800, nejpozději do konce října.
- Od října je opět **svoz popelnic po celou zimu jen jednou za 14 dní**, vždy v sudý týden!
- Pro podzimní úklid odpadu ze svých zahrad využívejte přistavěné kontejnery na BIOODPAD.
- Na rok 2020 bude opět vytvořen obecní kalendář „Všechny tváře Vinařic“, pokud budete mít o jeho výtisk zájem, je nutná rezervace na obecním úřadě u paní Bečvářové.

CO SE DĚLO V SPNU A ZÁŘÍ

MINI-LETNÍ STANOVÝ TÁBOR

I letos již tradičně v srpnovém termínu proběhl letní stanový tábor na místním hřišti. 16 vedoucích v čele s hlavním vedoucím Milanem Hruškou se od středy do neděle staralo dnem i nocí o 47 táborníků. Celý pobyt se nesl v duchu pravěku. Děti se několikrát vyřádily při výrobě pravěkých nástrojů, bavily se při vymýšlení scének z pravěké doby a dozvěděly se mnoho informací o této době nejen na výletě v Triloparku v Praze. Ani letos jsme neopomenuli koupání v Žárovce, stopovanou, při které se zapojili i vinařičtí občané, když dětem pomohli plnit úkol - přinést nejstarší věc zpět do tábora. Samozřejmě děti nebyly ochuzeny o páteční diskotéku ani o sobotní stezku odvahy. Troufám si říci, že všichni táborníci byli s pobytem spokojeni a při nedělním zakončovacím zvolání NAZDAR se už těšili, stejně jako vedoucí, na příští ročník.

Iva Smutná Kubínová

ROCKOVÁ ZÁBAVA

První zářijový pátek se na místním hřišti rozezněly melodie v podání kapely Beny Rock. Hosté všech věkových kategorií si tak mohli poslechnout a zatančit na krásné rockové melodie v podání zpěváka Romana Beneše, který zpívá i se skupinou Aleše Brichty. Vzhledem k příznivému počasí a plnému parketu se zábava opravdu vydařila a již teď se těšíme na další ročník.

Vladka Bečvářová

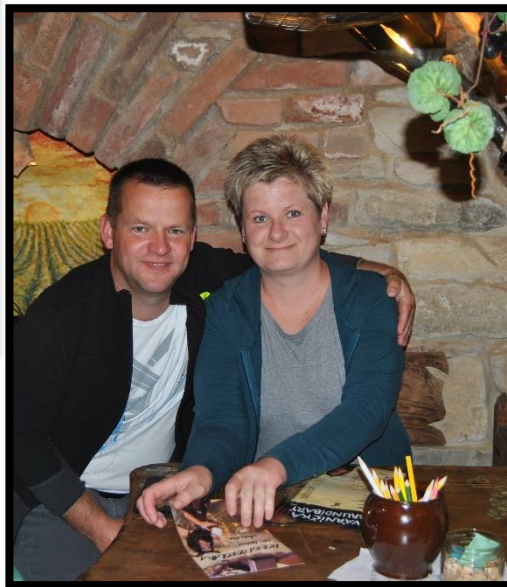

VÝLET DO PEKLA

vzal nás do pekla. Následovala vtipně komentovaná prohlídka. Děti navštívily pekelnou školu, některé děti skončily na pekelné váze u Lucifera, ochutnaly jídlo z pekelné kuchyně a dospělí pili pekelné pivo. Na konci pekla jsme navštívili pekelnou kavárnu, kde naše děti skoro nepustily čerta ke slovu. Peklo si užili všichni Vinařáci bez rozdílu věku. Protože čas pokročil, byl čas na večeři, proto jsme přejeli do Hlinska ke Svatému

Dne 21. 9. se konal zájezd do Pekla Čertovina. Naše rodina se ho také zúčastnila. Opět jsme naplnili autobus, takže jelo celkem 60 lidí. Po dvou a půl hodinách jízdy jsme dorazili na místo a po krátké procházce došli až k peklu. Prohlídku jsme začali dobrým obědem. Po jídle si pro nás přišel čert a

Hubertovi. Po vynikající večeři nás čekala jen cesta domů. Dovolte mi za všechny poděkovat Kamče a obci za akce, které pro nás připravují.

Richard,
Monika a
Eliška
Loudovi

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

JUBILEUM: Jaroslav Svačina (75 září)

Libuše Dudková (75 srpen)

NAROZENÍ: Vítězslav Král (září)

ÚMRTÍ: Vladimír Hlaváč (září 67)

Z HISTORIE OBCE – POKRAČOVÁNÍ PŘEPISU KRONIKY

Str. 39-41

CÍRKEVNÍ PAMÁTKY

Z nepatrného záznamu lze soudit, že v místech severozápadního rohu prodejny potravin a pohostinství čp. 93 stála od dávna dřevěná vidlicová zvonice se stříškou. Tam při stavbě této budovy v r. 1968 byly vykopány v hloubce přes jeden metr zbytky trámů, snad právě základ této zvonice, která svůj úkol plnila možná do doby nové zděné kapličky postavené v hoření části obce pod silnicí proti domu č. 25 v r. 1840, obnovené 1901. V ní soška P. Marie, obrazy zvěstování Panny Marie, Nejsvětější Trojice a sv. Václava. Na kapličce zvonek o průměru 22 cm a výšce též 22 cm z téže doby. Kaplička opravena 1924. Po té době ztratila postupně a trvale pěkné oplocení dřevěným plotem. V I. svět. Válce, kdy sbírány byly k válečným účelům předměty vyrobené ze slitin dražších kovů, měl být odevzdán i tento, jasným tónem znějící zvonek. Dobrý vztah k tomuto posvěcenému historickému předmětu vedl tehdejšího starostu Fr. Verfla k jeho uschování po dobu války čímž byl zrekvizitování uchráněn. Tak stalo se i za II. světové války za starostování V. Bartoně; tak zvoní až po dnešní časy dosud „umíráček“ všem občanům, jímž duše opustila tělo a vyzvání jim podruhé při posledním doprovodu do zahrady hřbitovní. Dnes mu zbyla pouze tato mravní povinnost uctít památku mrtvých. Až do doby po I. svět. Válce zvonil třikrát denně vyzívaje věřící k rannímu, polednímu a večernímu modlení. V den svátku Václava /28.9. / vyzváněl při procesí věřících, při nichž nesena družičkami soška z kapličky do sýčinského kostela, zasvěceného tomuto světcí k poutní pobožnosti tam konané. Cestou zpívány nábožné písně, jejichž text byl někým předřikáván. Posledním předřikávačem byl Jos. Vinš z č. 46. Tato tradice dochována až do let po I. světové válce.

Kříže, porůznu postavené, bývaly častým symbolem nějakých neštěstí. Za Černovnou, ve skále V. Vinše v lišníku zachovalo se do let kol 1960 povalené torzo železného kříže s kamenným podstavcem, o jehož významu není nic známo. Jiným památníkem bývaly sochy tří svatých, uváděné ještě 1788, při cestě od dvora k lesu Kněžskému v místech, kde odbočuje polní cesta vpravo k lesu Studenému k vlčí jámě zvané. Na přelomu 19 a 20. století byl tam už jen dřevěný kříž, který dal postavit Václ. Cidlina, majitel usedlosti č. 26. Asi v II. polovině 19. stol. Opravil jej Jos. Cihelník č. 26, počátkem 20. stol. Jos. Hybler č. 26. Při úpravě polní cesty, kolem 1935, z původního místa, kde byl osázen akátovými stromy, J. Hyblerem přenesen asi o 15 m vpravo k poli a osázen dvěma lípovými stromy. Tu stál do r. 1960, kdy uhnitým spadl zanechav po sobě jen pusté místo.

„Ve vrbičkách“ při silnici Dobrovice – Sýčina, proti odbočce k Vinařicím, kde stával dřevěný kříž postavený Janem Čiňovským, dal tu postavit 1887 Josef Čiňovský č. 8. nový kříž železný na kamenném podstavci a tělo Kristovo, z plechu zhotovené z původního kříže dřevěného přeneseno na vrata majitelovy stodoly č. 8. kde bylo požárem v r. 1930 zničeno.

Jiným, nedoloženým místem křížů bylo prý místo pod býv. Cihelnou čp. 55 kde se dodnes říká „ve křížkách“. Tudy vedla cesta od Dobrovice přes vrbičky k Sýčině do míst dnešního družstevního kravína.

HŘBITOV

Dle zvyku ve středověku vůbec panujícího, za pohřebiště volena prostranství kolem kostelů. Tak jest až do dnešních časů i v Sýčině, kam obec Vinařice své nebožtíky již v dávných časech pohřbívala. Později, neznámo snad od kdy, mávala pohřby v Dobrovice na hřbitov kolem dřevěného kostelíka sv. Michaela, který stával přibližně na místě dnešního, kamenného, svatobartolomějského kostela jehož stavba trvala od sv. Jiří 1569 a dokončena o svátcích svatodušních r. 1571. Za doby hrozného moru roku 1680 ukázal se hřbitov nedostatečným i rozšířen jest ke straně východní, kde jako první pohřben devatenáctiletý František Králíček, syn dobrovického měšťana morem zemřelý. Lid dlouho nazýval tuto část hřbitovem Františkovým.

Petent císaře Josefa II. ze dne 23. srpna 1784, jímž zakázáno pochovávat mrtvoly uvnitř osad na hřbitovech okolo kostelů rozložených, v Dobrovice ničeho nezměnil. Starý tento hřbitov opuštěn teprve v prvních letech druhé poloviny 19 století. Jižní část ke škole obrácená byla roku 1878 změněna v libosad a připojen ke škole co zahrada.

Nový hřbitov založen na děkanském poli zásadně od Dobrovice v místech, kde se snad dříve Vysrkov říkávalo. V zápise nejstarší městské pamětnice /str. 32. / zaznamenal městský písař Ulman: „V roce 1850, když silná cholera ve zdejších městě zuřila, na starém hřbitově u školy málo placu bylo a jedovatý výpar nákazu na občanstvo působil, tak přednesl knížecí Med. Dr. Pan Antonín Unterstein, aby představenstvo nový hřbitov za městem dle zákonitých předpisů obstaralo to veškerí doktoři uznávali i městský pan Ant. Mudroch. Vzhledem pro všeobecnost se k tomu cíli role děkanské blíž sochy sv. Václava vyhlídlo, důstojný pán děkan Matěj Drbohlav jej postoupil, za jiné vyhandloval, a s pomocí patronátního komisaře pana Jana Lipše se o zřízení nového hřbitova pracovalo a u týkajících vyšších úřadů o povolení zakročilo. V roce 1852 se navzdor všemu protivení povolení k stavbě docílilo a mistr zednický Štěpánek z Mladé Boleslavi stavbu tuto pronajal. K této stavbě přispívali: knížecí vrchnost co patronát z Turnu a Taxisu, obce všechny k chrámu Páně patřící: Dobrovice, Ouřace, Týnec, Holý Vrch, Ctiměřice, Semčice, Pěčice, Bojetice, Vinařice, Chloumek, Nepřevázka, Němčice, Libichov a Sejcina a to sice z té příčiny, aby mohly malé dítky také na tento hřbitov pochovávat.

V roce 1854 byl tento prostranný hřbitov postaven a poněvadž páni páteři proti tomuto byli, tak se nevysvěcoval, až c. k. okresní úřad vysvěcení naříditi ráčil a tak dne 28. září 1855 na den svatého Václava odpoledne ve tři hodiny byl tento hřbitov u veliké slavnosti vysvěcen. Při této slavnosti bylo představenstvo, jeden důstojník Jan Lang, veškerý cechové s lucernami a velké množství /pozn: na půldruhého tisíce/ lidu přímo. Důstojný pan děkan Matěj Dobrohlav držel na starém hřbitově řeč co loučení a na novém přivítání, pak po skončených ceremoniích jej vysvětil, kamž po vysvěcení zase celý tah po chrámu Páně se odebral, kde požehnání veškerému lidu uděleno bylo a tak se tato slavnost skončila. Na tomto hřbitově byl první pohřben dne 1. října 1855 Tomáš Vyšata, knížecí zahradník, co na pensi již, který po sobě zanechal ženu a šest nezaopatřených dětí a k tomu hodně dluhů. Toto se zde na paměť uvádí, že již před 30 roky tento hřbitov stavěti se měl a teprve, jak vpředu povědíno, v roce 1855 v svou úplnou platnost vešel.

Zápis podepsal Václav Vilín, purkmistr. Kolem roku 1956 byl změněn na městský park. Dnešní hřbitov založen r. 1920 při jižní straně silnice od Dobrovice k Sýčině, před odbočkou silnice do Vinařic a polní cesty k nádraží. Sem pohřbívány rovněž občané z Vinařic. První zde pohřbenou osobou byla Marie Plačková z Dobrovice v roce 1921. Na stavbu tohoto hřbitova schválen, dle protokolu obecního zastupitelstva ve Vinařicích ze 4. 12. 1924, příspěvek v částce 8594 Kč 64 hal.

V první polovině dvacátého století vžívá se už pohřbívání žehem a na tomto hřbitově se už objevilo hodně urnových hrobů s popelem nebožtíků. A nyní psáno 1970 – je tam ponecháno také místo na „loučku“ k pietnímu rozhození popele zemřelých.

OSOBNOST OBCE *ANEŽ ŽIJÍ MEZI NÁMI*

Jsou to tři roky, kdy tento pár oslavil zlatou svatbu a věřím, že přečtením tohoto rozhovoru poznáte recept na to, jak ke zlaté svatbě ve svém partnerském životě také dojít. Jistě na Vás z následujících řádků dýchne atmosféra lásky, humoru a životního nadhledu, stejně jako na mne, když jsem si s manželi Svačinovými povídala. Příjemné čtení.

Povězte mi něco o sobě:

Paní Svačinová: Narodila jsem se v Mladé Boleslavi, ale vyrůstala jsem v Dobrovici, kde jsem chodila i do školy. Bydleli jsme v domě, který stál zhruba na místě dnešního obchoďáku. Tam byla celá ulice. Na rohu byla cukrárna, pak byl švec Kučera, samoobsluha, pak bydleli Šindelovi. Potom byl vjezd do dvora, co byl výkup a dál Křečkova pekárna a nakonec Šilhánovi a Hermanovi.

Pan Svačina: To byl barák, kde bydleli dva chlapi a sedm ženských a nikdo nevěděl, kdo ke komu patří. (smích)

MEDAILONEK

HANA SVAČINOVÁ

Roz. Šilhánová

Narozena v roce 1946 ve
znamení býka

Rodinný stav: vdaná, jeden syn,
dva vnuci

Koníčky: vyšívání, pečení a
cestování

MEDAILONEK

JAROSLAV SVAČINA

Narozen v roce 1944 ve
znamení panny

Rodinný stav: ženatý, jeden
syn, dva vnuci

Koníčky: Jízda na motorce

Paní Svačinová: To byl život, když jsme se večer všichni slezli v jedné koupelně – Hermanovy holky a dvě se sestrou a dokázali jsme se domluvit. A vůbec v každém domě byly děti a v ulici bylo stále živo a pořád se něco dělo.

Pan Svačina: Já stejně jako moji sourozenci jsem se narodil samozřejmě doma a považte – měl jsem 5 kilo! Ségra 4,9 a bratr byl také pětikilový. A když jsem se měl narodit, tak máma už věděla, že to asi na ni jde, tak šla za porodní bábou ve vesnici, paní Řezáčovou, která akorát štípala dříví. Ta se na mámu jen letmo koukla a řekla „Mařenko máš ještě čas, běž domů. A kdyby to na tebe opravdu přišlo, tak si lehni do příkopu, já za tebou přijdu.“ A bylo to vyřízené. (smích)

Kam jste chodili do učení po základní škole?

Pan Svačina: Já jsem vyučený opravář zemědělských strojů. To bylo buď dvouleté nebo čtyřleté učení. Já si udělal dvouleté a pak ještě roční nástavbu v Kněžmostu v traktorce. Také jsem byl na internátě ve Voděraděch na zámečku. To málokdo ví, že tam býval internát. Dojížděl jsem tam na mopedu. Jednou jsem píchnul a neměl to čím zalepit, tak jsem to prázdné kolo vyplnil travičkou, a jak se během jízdy z té trávy uvolňovala ta šťáva, tak jsem vzadu vypadal, jak když mě poplival velbloud. (smích)

Paní Svačinová: Učila jsem se na kadeřnici v Mělníce. Byla jsem tam na internátě, v bývalém klášteře a ty pokoje tam byly hrozně moc studené, tak se muselo v každém pokoji extra topit, ale večer se musel všechn žhavý popel vynést, aby se přes noc něco nepřihodilo. Toho prachu co z toho bylo a my to pak museli celou noc dýchat. Byly tam patrové postele, aby se nás tam vešlo víc a já měla pokoj až vzadu, takže jsme ven chodili přes tři další pokoje, takže soukromí tam nebylo žádné. U internátu byla veliká zahrada a hned vedle bylo kino. Jednou na týden jsme měli na dvě hodiny volno, ale stejně nešlo nic moc dělat, protože do města bylo daleko, to by se nestihlo, a když jsme šli do toho kina, tak i těch pár metrů nás odvedli za ruku. Dokonce tam se mnou byla

holčina, která se jmenovala Šilhánová stejně jako já, ale byla to pěkná průšvihářka a kolikrát, než se to vyjasnilo, o kterou z nás šlo, tak už zavolali tatínkovi. To bylo moc nepříjemné. Nevzpomínám na to období moc ráda, ale vydržela jsem to a nic jiného bych v životě dělat nechtěla.

Nechtěla jste někdy dělat něco jiného nebo to bylo jasné už od malička, čím budete?

Paní Svačinová: Kadeřnici jsem chtěla dělat vždycky, už tak od 8. – 9. třídy jsem měla jasno. Tedy chvíli jsem váhala ještě nad zdravotní sestřičkou, ale ještě že jsem na to nešla. Neměla bych na to, já bych každého litovala a nad každým plakala, to by nebylo nic pro mě. Celý život jsem tedy dělala kadeřnici, od 18 let. Ve 48 letech jsem ale musela jít do důchodu ze zdravotních důvodů. Stíhala mě jedna operace za druhou. Dodnes jich mám za sebou 14 a už jsem 25 let v důchodu.

A kde jste pracoval vy? Víím o tom, že před důchodem jste pracoval v Rollyxu, kde vyrábí nábytková kolečka?

Pan Svačina: Asi 12 let jsem dělal pod obecním výborem a pak taky v ČSAD jako řidič z povolání. To jsem taky jezdil autobusem na Chloumek nebo do Prahy „Pecku“. Ale že by mě to těšilo, to se říci nedá. Jednou jsem jel do Košic a viděl jsem na cestě na dálnici krávu, bylo to někdy ve 2 hodiny ráno, tak jsem zastavil a ona to byla ohnutá autobusová zastávka. Jak jsem byl vykoukaný, tak jsem v ní viděl krávu. To byla groteska a bylo jich víc, ale některé nejsou moc publikovatelné, třeba když bratr Jany Býmové Jirka jel se mnou do Brna a u silnice stála stopařka. On mi říká, ať zastavím. Říkal jsem si, co jí asi může chtít, a on jenom stočil okénko a povídá „Kdo tě krotí, ať tě vozí. Jed.“ A ukázal mi rukou, abych pokračoval v jízdě. To byly srandičky. (smích)

Jak jste se poznali a jak dlouho jste spolu?

Paní Svačinová: Poznali jsme se na čajích. To bývaly nedělní odpoledne, kam chodili všichni hezky oblečení, ženské chodily načesané a vynesly šaty do tanečních, to byla nádhera.

Pan Svačina: To bylo ještě před válkou. Pak když jsem se vrátil z vojny, tak jsme bydleli týden v Semčicích u našich, týden u Šilhánů v Dobrovici a tak se naše maminky po čase domluvily, že už bysme se mohli vzít a tak po pěti letech chození byla svatba, už je to 53 let.

Hned po svatbě jste spolu bydleli?

Pan Svačina: Ještě asi rok jsme žili v Dobrovici na gauči, než jsme koupili dům v Dobrovici na křižovatce pod školou, ve kterém dnes bydlí syn. Bydleli jsme tam 25 let a 25 let už jsme tady na Vinařicích.

A jak jste se dostali na Vinařice? Máte tady nějaké rodinné vazby?

Pan Svačina: Když se syn rozhodl, že se ožení, tak jsme se rozhodli mu nechat dům a sami si najít něco jiného. Hanička se tenkrát dozvěděla, že nějaká paní Pospíšilová, co se vdala za Beneše z pohřební služby to tady prodává. Líbilo se nám to, tak jsme to vzali. Rodinné vazby k vesnici nemáme, i když vlastně ano. U Sobotkových kdysi bydlela nějaká paní Svačinová, což je napsáno i v kronice a to byla teta mého táty. Můj děda měl totiž 14 sourozenců, takže nějaké příbuzenstvo zakotvilo na čas v Sýčíně, někdo na Telibě a tak..

Paní Svačinová: Dnes jsem za to ráda, že jsme tehdy vybrali Vinařice, protože máme blízko k synovi a k vnukům. Když byli kluci malí, tak jsme je alespoň mohli pohlídat, bývali u nás v podstatě celé dětství víkend co víkend a mohli v podstatě všechno. Tady v kuchyni dali židle na stůl, přes to deky a hráli si. Kdybychom byli v Železném Brodě, kde mám rodinné kořeny a měli jsme tam dům, tak bychom se tak často vidět nemohli a to by mě trápilo. Ale musím říci, že od té doby, co jsme dům na horách prodali, tak jsem tam nebyla. Obrečela bych to. Jaroušek tam několikrát byl, když jel na motorce okolo, tak mi to ukázal na fotografii, ale podívat jsem se tam od té doby nebyla. Asi bych to emočně nezvládla, mám tam příliš vzpomínek.

Neměli jste chuť jít někdy jinam?

Paní Svačinová: No musím přiznat, že poslední dobou jsem párkrát tu chuť měla. V létě, když jde v noci hluk od hospody je to kolikrát k nevydržení. Často ležíme v posteli a slyšíme, jak si lidé u hospody povídají doslova každé jejich slovo. Ale když si povídají, tak je to ještě dobré, ale když si pustí hudbu, tak to je zoufalé. A když musíte poslouchat něco, co se vám nelíbí a nejde to jen tak vypnout, tak to není dobré. A vím, že jsou z toho otrávení i ostatní v okolí. Ale kromě toho jsem tady spokojená, je to tu úžasné a nešla bych odsud. Na nic jiného si absolutně nemůžu stěžovat.

Jaké máte koníčky nebo záliby?

Paní Svačinová: Já jsem kdysi vyšívala velikánské ubrusy, mám na to trpělivost. Také ráda pečou, dělám se s malými bábovičkami a drobným cukrovím. Ráda jsem také jezdila autem, dokud jsem ještě mohla. Teď po třetím umělým kloubu vím, že už v tom není ten cit, co je potřeba, tak než abych něco způsobila, to raději neřídím, ale chybí mi to.

Pan Svačina. Když byl Jarda malý, to jsme měli trabanta, tak vyndala sedačku, dala tam vaničku od kočárku a výletila do Nymburka, do Poděbrad a podobně. Ale hodně jsme se taky spolu najezdili na motorce, na lyže, na běžky.

Paní Svačinová: Cestování je můj velký koníček. Jenom v Itálii, tam se mi líbilo nejvíce, jsem byla 27 krát. A skoro pokaždé jinde. Nejdál jsem byla asi v Africe v Tunisu. To bylo báječné. Bylo nás 12 holek, co jsme se domluvily a vyjely si odpočinout k moři.

Pan Svačina: Kdybych sečetl všechny ty Haniččiny dovolené, tak jsem byl rok doma sám. Ale když jdu na motorku, tak ještě nevyjedu a ptá se mě, kdy se vrátím. (smích)

Vy jste nejedli spolu?

Pan Svačina: Já s nimi nejedl. Co bych tam s nimi dělal. Jednou jsem byl s nimi u moře v západním Německu a stačilo mi to. Všude samá voda a všude samý písek, to není nic pro mě, co bych tam dělal. Já si to volno zase užil po svém doma.

Na co jste ve svém životě hrdí a je něco co byste změnili, kdyby to šlo?

Pan Svačina: Asi jako u každého jsme samozřejmě hrdí na syna a na rodinu. Jediné, co bych změnil, je že bych neprodal motorku, kterou jsem si jako první pořídil v důchodě. Měl jsem od té doby čtyři a dnes sháním tu, co jsem už vlastně měl. To jediné bych změnil.

Paní Svačinová: Přesně tak – na rodinu. Na to, že byl Jaroušek jedináček, byl dobrý, žádný průšvihář, žádná rozbitá okna a podobně jsme nemuseli řešit. A změnila bych, že bych nám ubrala tak dvacet roků a přidala zdraví, jinak nic. Jsme spokojení, tak jak jsme a nic nám nechybí.

Děkuji za rozhovor, K. Slaná